

te midden van oneffen porcelein, en eenige pakken en stapels boeken met ruwe kruis-touwen samengebonden.

Naast een ouden telescoop en een zonne-wijzer stond daar een pyramidevormig kastje met een mikroscoop er in.

Ik deed het deurtje van het kastje open, en daar stond het op een houten voetstuk, met een laadje er in met een koperen ringetje, drie rank gebogen koperen pootjes, dragende het ronde tafeltje voor de praeparaten, en tusschen die pootjes de schuin staande holle verlichtingsspiegel.

Op het ronde tafeltje wederom drie sierlijk gebogen spijltjes, de dragers van de buis met de lenzen, van onderen dun eindigende.

Het was een goed geconserveerd exemplaar uit de 18e eeuw, een zoogenaamd stam-mikroscoop.

Waarde als instrumenten, hebben die dingen niet meer, maar ik hecht er aan als specimen uit den tijd dat alle ambacht kunst-ambacht was.

Alle deelen fijn bewerkt en gepolijst, ook die welke nooit meer zichtbaar zouden worden na den opbouw, de binnenkant der schroef-kopjes, de talloze kleine deelen waaruit het instrument was samengesteld, weerspie-geling van de liefde en zorg waarmede werd gewerkt totdat ten slotte het fraaie stuk het atelier van den kunstenaar verliet.

Naast het pyramidevormig kastje van vlammen palissanderhout stond een minia-tuur cabinetje met drie laadjes, ieder met een ringetje van vernist koper, en die laadjes van binnen met groen fluweel bekleed bevatten de ivoren reepjes waarin de mi-kroskopische praeparaten waren gevat, op ronde glaasjes. Een koperen randje sloot elk glaasje af, waarop in 't midden het vage vlekje, het doel van het instrument, het praeparaat, een insect, een vleugeltje van een miniatuur kevertje, een vezeltje van een blad, een heele wereld van geheim-zinnigheden.

Ik voelde daarvoor echter slechts een vleugje van belangstelling, ons geheele

bestaan is analyseeren, geheimzinnigheden behooren tot 't verleden, ik zou dan ook verder geen aandacht meer aan het mikros-coop hebben geweid als de kleur van het vernist koper, zooals het daar uitkwam tegen het vlammen palisander, mij niet een plekje in mijn kamer voor oogen had ge-bracht waar aan deze noot behoefte was.

Mikroscoop en kistje met laadjes werden den volgenden avond geveild in één koop, en ik werd eigenaar voor een luttel bedrag, nog min of meer toevallig, want ware niet een mijner vrienden met wien ik dineerde, naar de veiling gegaan om een ouden stoel te koopen, ik zou er alleen de reis niet voor gedaan hebben.

Daags daarop werden de twee kistjes bij mij thuis bezorgd, de etiketjes met de num-mers er nog opgeplakt, alles vuil en stoffig, vlakkerig beduimeld.

De dag was weer somber, het daglicht koel vlekken door de ramen met hoog opgetrokken gordijnen, een schemer om meubelen en tapijten.

De plek waarvoor ik het mikroscoop be-stemd had, behoefde meer dan ooit wat gloed, zoodat ik dadelijk het instrument uit 't kastje nam en het zorgvuldig afpoetste met een vochtig flanelle lapje.

Het was waarlijk een prachtig exemplaar, tot in de oude goudglansende vernis nog uitstekend geconserveerd.

Nadat het uit de zacht verwijderde stof-laag als opgebloeid was, plaatste ik het op de plek waarvoor het bestemd was, een lage ladenkast van donker mahoniehout, waarop in juchtleeren kunstboeken de oude prenten lagen, evenals in de laden. Maar het koper kwam nog te scherp uit in die omgeving, zoodat ik aan 't verschikken ging, totdat ten slotte de oplossing kwam, toen 't in-strument weer in zijn huisje stond, het deurtje open.

Met welgevallen bleef ik in 't schemer-vallen nog een poosje turen op de lichtnoot die nu was aangebracht op de eerst te leege plek.